

Дневник на Мартенските музикални дни

ЗАКЛЮЧИТЕЛНИЯТ КОНЦЕРТ - КУЛМИНАЦИЯ И ОБОБЩЕНИЕ

Петнадесет дни в живота на русенската културна обществено властно навлезе музиката. Тя присъствуваше и като постоянна емоционална приповдигнатост на ежедневието, и като непосредствено звучене, съпреживяване във всяка от празничните вечери. Значимостта на този факт се подсилва от подчертано българския облик на фестивала, който винаги през пет години придобива изцяло национален колорит. Става своеобразен преглед, равностметка и оценка на нашето музикално творчество, поле за израза на уважение, любов и приобщаване към образците на нашата съвременна музикална култура. Нагрупвайки емоционален заряд, вървейки с възходящо развитие, Мартенските музикални дни през тази година не можеха да имат по-сполуч

лив, по-тържествен и обобщаващ финал от заключителния концерт. Посвещаването му на творчеството на героя на социалистическия труд, народния артист проф. Любомир Пилков бе събитие с огромно значение. Това бе чувстване на неговия юбилей, с което още веднъж се отдаде необходимото признание на твореца като класик на нашата съвременна музика. А включването на двете крупни вокално-симфонични творби — „Сватба“ и „Оратория за нашето време“, дойде като цялостен портрет на личността и композитора — двете страни на една неделима същност. Както много току отбеляза в словото си зам. председателят на СБК Димитър Христов, само тези произведения биха били достатъчни, за да открием Пилков — крупната творческа фигура, общественика, граждани-

на, комуниста, неговия социален, политически и борбен патос и заедно с това — творческата му еволюция. „Сватба“ и „Оратория за нашето време“, между които лежат 40 години, доказват непрестанното възходящо развитие на неговия ярък талант и това, което, пламнало още в ранната му творческа възраст, пронизва всеки следващ опус на композитора. Става неповторим белег на неговия самобитен стил.

Софийската държавна филхармония, Българската хорова капела и хор „Бодра смяна“ под диригентството на Димитър Манолов бяха активни и пълноценни интерпретатори, към които те отдавна са доказали своя искрен шикет. Прозвучаването на „Сватба“ за втори път на Мартенски музикални дни и сега ни предстатива Д. Манолов като утвърден

тълкувател на Пилковата музика. Напрегнатият драматизъм на творбата прозвуча релефно и контрастно. Особено сподручно бе осезателно то разграничение на първата част и майсторското отделение на характерни детайли в оркестровата партия.

Във самия финал на фестивала се получи нещо символично. По традиция завършващ обикновено с Деветата симфония на Бетховен, този път неговият апогеоз бе „Оратория за нашето време“. Знаменателен е фактът, че едно българско произведение има еквивалент на Бетховеновото произведение. Една българска и при това — съвременна „Ода на радостта“, възхваляваща човешката обич, звучи повече от актуално, Манолов уверено и задълбочено проведе сложната драматургия на произведението. Показа една трактовка,

която намира и отделния акцент, и цялостната сплав от драматургични планове и съставни части на изпълнителския ансамбъл. В тази си задача той бе пределно подпомогнат от присъствието на такава стабилна певческа фигура като з. а. Павел Герджиков, без който всяко поредно изпълнение на „Ораторията“ би изглеждало като че ли немислимо. Свежо бе и първото участие на Ева Волицер в говорящата партия на произведението.

Заключителното слово на председателя на ГНС Димитър Аврамов и нестихващите приветствия към Любомир Пилков станаха едновременно спонтанен отклик на неговата музика — национална гордост и хубаво обещание за следващото юбилейно издание на фестивала.

Нели КУЛАКСЪЗОВА